

[Landbrugsministeren.]

den særlige godkendelse af besætninger og mejerier kun skal vedrøre mælk, der skal anvendes til fremstilling af konsummælkprodukter. Efter de hidtil gældende bestemmelser er det sundhedskommissionerne, der har til opgave at godkende besætninger og mejerier. Sundhedskommissionerne er som bekendt ophævet pr. 1. oktober 1974 ved gennemførelse af miljøreformen. Det foreslås nu, at godkendelsen skal fordeles på den måde, at det bliver den kommunalbestyrelse, hvor den pågældende besætning findes, der skal godkende besætningen, og at det bliver veterinærdirektoratet, der skal godkende mejerierne. Tilsynet med såvel godkendte besætninger som godkendte mejerier skal føres af den kommunalbestyrelse, hvor besætningen henholdsvis mejeriet findes. Det er i forslaget udtrykkeligt nævnt, at kravet om godkendelse ikke alene skal gælde de såkaldte konsummælkmejerier, der færdigforarbejder konsummælkprodukter, men også de såkaldte suppleringsmejerier, der modtager mælk og heraf fremstiller suppleringsleverancer, som så på konsummælkmejerierne færdigforarbejdes til konsummælkprodukter.

Som allerede nævnt indeholdt loven af 1966 bestemmelse om såkaldte fællestilsynsordninger. En fællestilsynsordning går ud på, at tilsynet påhviler en af de kommuner, hvori konsummælkprodukter fra en virksomhed bliver forhandlet eller fordelt. Det var sikkert en naturlig regel i 1966, men udviklingen siden er gået med så stærke skridt, at det har voldt vanskelighed at gennemføre disse fællestilsynsordninger, og navnlig har det voldt vanskelighed at få fordelt tilsynsudgifterne. Disse udgifter skulle efter loven fordeles på de enkelte kommuner i forhold til den i hver kommune solgte mælkemængde. Det har voldt meget store vanskeligheder at få korrekte opgørelser frem over de i de enkelte kommuner solgte mælkemængder, og der har været en række tilfælde, hvor spørgsmålet om den rette fordeling af udgifterne har måtte forelægges landbrugsministeriet til afgørelse. Disse vanskeligheder har givet anledning til klage fra bl.a. Kommunernes Landsforening. Den nu foreslåede bestemmelse om, at tilsynet med såvel konsummælkmejerier som suppleringsmejerier skal foretages af den kommunalbestyrelse,

hvor det pågældende mejeri er beliggende, har under de grundige forhandlinger, der har været ført under lovforslagets udarbejdelse med en lang række interesserede organisationer fået tilslutning fra de fleste sider, men Storkøbenhavns mælkekontrollkommission har ikke kunnet tilslutte sig denne ordning. Denne kommission fremhæver, at man hidtil har haft en enstrengt kontrolmyndighed, nemlig således, at kontrol med mælk til samme konsummælkmejeri blev udøvet af samme kontrolmyndighed, nemlig Storkøbenhavns mælkekontrollkommission selv eller en lokal kontrolmyndighed på mælkekontrollkommissionens vegne. Mælkekontrollkommissionen anser det ikke for acceptabelt, at kontrollen nu skal spredes på et i mange tilfælde stort antal levnedsmiddelkontrolenheder, og man finder det også forkert, at det storkøbenhavnske område, der ikke omfatter landbrugsdrevne områder, ved den foreslåede ændring unddrages indflydelse på selve kontroludgifterne. Heroverfor må det siges, at det i sig selv forekommer en lidet naturlig og rimelig ordning, at det storkøbenhavnske område skal foretage tilsyn og kontrol med mælk, der produceres langt borte fra København i de landbrugsmæssigt drevne områder. Navnlig i forbindelse med miljøreformen, der indfører begrebet levnedsmiddelkontrolenheder over hele landet, synes det ganske naturligt at gennemføre en ændring på dette område. Hvad angår udgifterne ved mælkekontrollen ligger det således, at der som allerede nævnt har været meget store fordelingsvanskeligheder ved at gennemføre den ordning, som den gældende lov af 1966 fastlægger. Ved de overvejelser, der har været i forbindelse med lovforslagets udarbejdelse, har man været inde på spørgsmålet om, hvorvidt udgiften ved mælkekontrollen endeligt burde afholdes af kommunen, eller der burde være adgang til at overføre disse udgifter til mejerierne. Resultatet af overvejelserne er blevet at mælkekontroludgifterne skal forblive hos kommunerne. Lovforslaget fastsætter derfor, at hver kommune skal afholde udgifterne ved tilsyn med de besætninger og mejerier, der ligger inden for dens område. Da det dog ville være åbenbart urimeligt at lade disse udgifter hvile alene på de kommuner, hvor produktion af konsummælkprodukter forekommer, er der i lovens § 14